

těmto útvarům spolkovým svoji péči pouze potud, aby stanovy zapsaných pokladen pomocných provádějících nemoc. pojišťování s účinkem cit. § 7, odst. 3, vyhovovaly předpisům § 60 nemoc. zák. t. j. co do pojistných dávek a materiálních nároků pojištěnců vůči pokladnám, aby tito nebyli v horší situaci nežli členové okr. pokladen nemoc.

V jiných směrech zák. o nemoc. pojištění se disposiční volností zapsaných pokladen pomocných, upravené zákonem z 16. července 1892 č. 202 ř. z., nedotýkal a ponechával jim zejména možnost stanovit v rámci tohoto zák. autonomně podmínky nabývání a pozbývání členství, tudíž i podmínky pro vystoupení z pokladny.

Tento právní stav nebyl v žádném směru dotčen ani novelami k zák. o nemoc. pojištění z 15. května 1919 č. 268 Sb. a z 22. prosince 1920 č. 689 Sb.

Není tudíž zákonného předpisu, jenž by bránil zapsaným pokladnám pomocným, aby pojaly do svých stanov ustanovení obdobné článku VI. zák. z 20. listopadu 1917 č. 457 ř. z.

Č. 4025.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Vdově po padlém vojínu přísluší nárok na vdovský důchod ve smyslu zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. i když nežila se svým mužem ve společné domácnosti, a nebyla jím podporována, ač-li z nějakého právního titulu nebyla vůči němu zbavena nároku na výživu.

(Nález ze dne 14. října 1924 č. 17.606).

V ě c : Anna L. v M. proti ministerstvu sociální péče (rada nejv. soudu v. v. Jarosl. Bartheldy) o vdovský důchod.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím vysloveno min. soc. péče v pořadí instancí, že Anně L., vdově po Františku L., zemřelém jako vojín 28. listopadu 1914 v Srbsku, nepřísluší nárok na důchod vdovský na základě zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. Výrok tento byl odůvodněn tím, že konaným šetřením bylo zjištěno, že st-lka se svým manželem Františkem L. od roku 1912 nežila. To stvrzuje zejména měst. úřad policejní a osp v M. s tím, že František L. byl se svou manželkou stále v neshodě, následkem čehož přerušili tito manželé v roce 1912 společnou domácnost a mělo proto dojít k rozvodu. Rovněž to dle výsledku šetření potvrdili rodiče a sestra padlého Františka L. a udala matka i důvod uvedených neshod. Tím vyvráceno jest tvrzení st-lky, že žila s manželem v nejlepší shodě a že její manežl ji musil opustit jen proto, že šel za výdělkem, kterého v M. nenašel, taktéž vyvráceno tím potvrzení děkanského úřadu v M. a purkmistrovského úřadu tamtéž, již potvrzují spolužití manželů. St-lkou předložený dopis a dopisnice nemohou prokázati udánlivou shodu, neboť i mezi rozváděnými manžely jest možný klidný styk písemný. Ježto tedy st-lka s manželem v době jeho úmrtí nežila a, pokud okr. soudu v M. známo, on také nebyl k placení alimentů odsouzen, ani jinak zavázán, nenáleží st-lce dle § 18 zák.

z 20. února 1920 č. 142 Sb. a prov. nař. ze 4. května 1920 č. 346 Sb. důchod vdovský.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad odpíráje st-lce nárok na důchod vdovský, opřel svoje rozhodnutí o právní názor, že vdově po válečném poškození, která s manželem padlým ve válce nežila v době jeho úmrtí ve společné domácnosti a které proti němu nepříslušel nárok na placení alimentů, nepřísluší nárok na důchod vdovský.

Nss tento právní názor nesdílí. Generální předpis o tom, komu přísluší nárok na důchod vdovský, jest obsažen v § 13 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb., kterýžto předpis nutno vykládati v souvislosti s cit. tam § 1 zák. z 8. dubna 1919 č. 199 Sb. o organizaci péče o válečné poškozence. Předpis § 13. zák. č. 142 praví všeobecně, že důchod vdovský přísluší vdově po padlém nebo zemřelém manželu, u něhož jsou splněny podmínky § 1. lit. a) zák. č. 199/1919, a za těchž podmínek manželce nezvěstného a vdově po invalidovi, nebylo-li zjištěno, že smrt nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačen v uvedeném ustanovení zákonném. Nějaké omezení nároku vdovy, zejména v tom smyslu, jak mu jej přikládá žal. úřad, z předpisu § 13 cit. zák. nevyplývá.

Bližší určení pojmu válečného poškozence hledati jest pak v § 1 zák. č. 199/1919, jenž prohlašuje za válečné poškozence i pozůstalé po zemřelých nebo nezvěstných osobách uvedených pod lit. a), na jejichž výživu tyto osoby za života byly p o z á k o n u povinny přispívati. Z toho plyne, že nárok vdovy po padlém manželu ve smyslu § 13 zák. č. 142/1920 nezávisí podle uvedených předpisů zák. na tom, zda vdova s padlým manželem svým svého času žila ve společné domácnosti, nýbrž toliko na tom, zda jí příslušel vůči němu nárok na alimenty podle ustanovení o. z. o. S tímto výkladem souhlasí ostatně také úplně předpis § 18 zák. č. 142/1920, jenž praví výslovně, že nežila-li vdova s manželem v době jeho úmrtí ve společné domácnosti, nesmí důchod vdovský převyšovati částky, kterou manžel byl by povinen přispívati na její výživu. Podle tohoto ustanovení připouští zák. výslovně nárok na vdovský důchod i pro případ, že vdova se svým manželem v době jeho úmrtí nežila ve společné domácnosti, a omezuje toliko výši důchodu pro ty případy, ve kterých vdově přísluší z nějakého exekučního titulu nárok na určitou výši alimentů.

Prov. nař. ze 4. května 1920 č. 346 Sb. pak v § 18 konstatuje jako další konsekvenci, že vdově takové nárok na vdovský důchod nepřísluší vůbec, byl-li manžel uznán za nepovinnu přispívati na její výživu.

Nař. rozhodnutí, jež založeno jest na nesprávném výkladu zák., bylo podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4026.

Nemocenské pojišťování (Slovensko): Okr. nemoc. pokladna je povinna nahraditi veř. nemocnici útraty anřirabického léčení svého člena.

(Nález ze dne 14. října 1924 č. 17607.)